

מיכתבה של אוולין. שקיימת או לא. ובתוכו הלחש של הסבתא הדימויית

וכותבים מיכתבים יום-יום. הם נפגשים כל שבוע בכלא, ופעם בחודש מקבל דרור חופשה קצרה. "אני יודעת שזה מצחיק, אבל בחופש שות שלו אנחנו לא ישנים כלילות, יש לנו כליכר הרבה מה לדבר, שחבל לנו לישון". גם אחרי ששילטונות-הכלא הפרידו בין דרור ומשה לוי, הם נשארו בקשר, ודרור לא (המשך בעמוד 60)

מעט את אחותי ומכינה אותה, אבל מצד שני אני מסתכלת בעתיד שלי ויודעת שיהיה לי כליכר טוב עם דרור, ואני לא רוצה לוותר על זה".
האהבה בין השניים כליכר גדולה, שכאשר הם צריכים להיפרד אחרי ביקור בכלא מאצים בהם הסוהרים: "די כבר, מספיק להתנסות" הם משוחחים בטלפון מדי יום,

לוי. דרור היה מטלפן לבת-דודו לעבודה מדי פעם, וכאשר לא היתה, היו מעבירים את השיחה למירה. "יצא לנו לדבר כמה פעמים, והוא נשמע לי חמוד". כאשר הפצירה בה חברתה לבקר את דרור בכלא, הסכימה מירה. את הפגישה הראשונה עוד חילקו השתיים בין דרור לוי לבין משה לוי. הן פגשו בהם לחצי שעה כל אחד. "אבל כבר אז הרגשתי שמהו לא בסדר עם משה לוי", אומרת מירה. "אני ודרור התחלנו לדבר בטלפון בכל יום, ונוצר מין קליק כזה שלא היה לי אף פעם בחיי".

היא סיפרה על לו מישפחה ועל סבתה היידר עונית, והיתה שולחת לדרור וגם לבני-מישפחתו קמיעות של הסבתא, ברכות ממנה וקללות לשונאיהם.

מרי פעם נדחו הפגישות עם אוולין, בגלל סיבות שונות. הסבתא חלתה, אוולין נסעה לספרד בגלל ענייני מישפחה. אוולין נפצעה בספרד כתאונת-דרכים ונשלחה על-ידי ה"מישפחה לניו-יורק, כדי להתלים שם. אבל בכל תלאותיה לא שכחה אוולין את דרור. מיכתביה הגיעו מדי שבוע, היא טילפנה, שליחה תמונתה וגם קלטת מלאה דיכורי האבה לדרור. הם קבעו כבר את מועד חתונתם לפני יום 1988.

בינתיים לקה דרור בדלקת בדרכי-ההשתן, והוא אושפז בבית-חולים. בצילום רנטגן מצוי או הרופאים סיכת-ביטחון חסרת-ראש, שי הושלחה דרך השופכה לאיברי-מינו של דרור. הוקבצו הצלילו לחלץ את הסיכה מבלי לפגוע בכושרו המיני של הצעיר.

"כשחזר מבית-חולים, ביקש ממני לבוא לגור איתו בתא", כתב משה לוי. "מאותו זמן אנחנו יחד יום-יום, שעה שעה. מוכן שהיחסים בינינו התהדרקו, ואני היכרתי לו את חברתי אוולין, וכן קירבתי אותו לבנותי".
אז התגלו אצל דרור מורסות. במקומות שונים בגופו הצטברו כמויות גדולות של מוגלה. הרופאים היו חסרי-אונים, והוא הועבר לטיפול בבית-חולים אסף-הרופא. "כאשר אושפז לתקופה כליכר ארוכה במצב קשה, הבנתי עד כמה הוא חשוב לי ויקר", כתב משה לוי. "לכן, כשהצעתי לו לאמץ אותי כבן, שמח מאוד. מאז הוא בני המאומץ באופן חוקי לכל דבר, ואף קורא לבנותי אחיות".

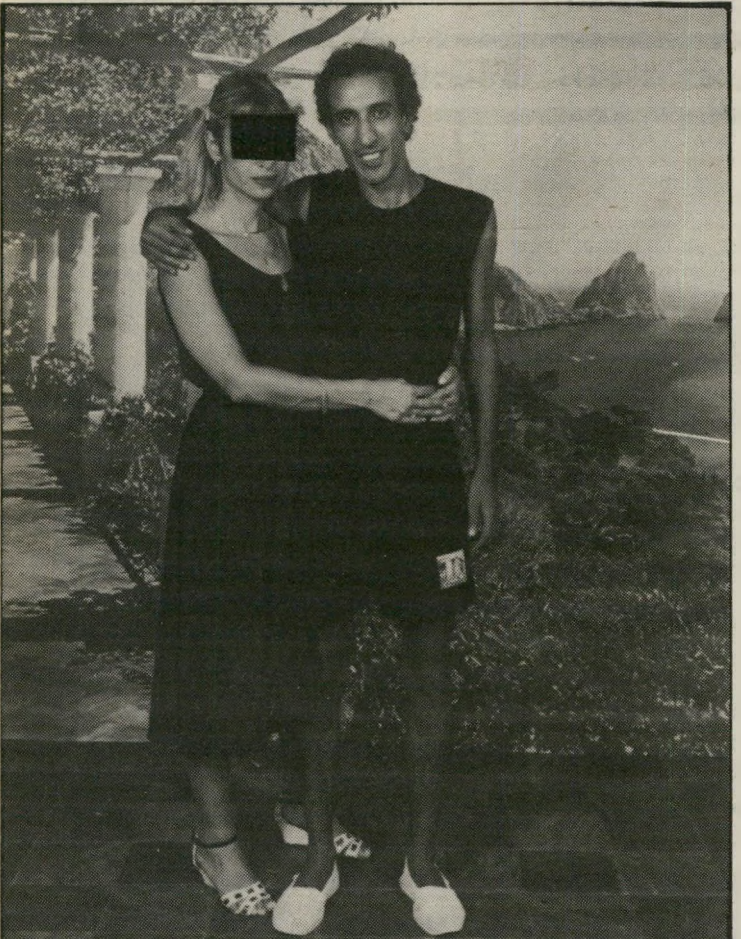
רוצח עדין

ר דיוק בתקופה זו, בין מחלה למחלה, הכירה מירה את דרור.

מירה, ילידת-הארץ, היגרה עם הוריה לקי נדה בגיל 3. אחותה, הגדולה ממנה ב-17 שנה, נותרה או בישראל, משום ששרתה בצה"ל. מירה גדלה בקנדה, חזרה לישראל לשלוש שנים ולמדה כאן בבית-ספר-תיכון בקיבוץ, אך חזרה שוב לקנדה. היא למדה שם ניתוח מערכות, נישאה לצעיר קנדי וילדה לו בת. לפני שלוש שנים התגרשה והחליטה לחזור לישראל. מאז היא גרה בהרצליה, ועובדת במשרד ממשלתי בתל-אביב.

אמה של מירה נותרה בקנדה. למירה אין כל קשר עם בעלה-לשעבר, וגם קשריה עם אחותה הישראלית רופפים. לכן התקשרה מירה בחום ובידידות לצעירה שחרחורת, שעברה איתה במישר. "היינו חברות-בנפש", היא אומרת. לחברתה היה בדרור בכלא, דרור

האהבה בין השניים היא כליכר גדולה שהסוהרים צועקים בסוף הפגישה: 'די, מספיק להתושקו!'